

το ἀνοούμεναι ἢ ζητοῦσαι χάριν. Αὐτὸς ὁμῶς ὑπῆρξεν ἀδυσώπητος, καὶ εἶδον τότε διερχομένας δρομαίως μὲ τὴν κεφαλὴν κεκυφθεῖν καὶ τὴν κόμην ἐν ἀταξίᾳ γυναίκας προσπαθοῦσας νὰ κουβώσιν ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν περιέεργων, αἵτινες ἐξηφανίζοντο ὑπὸ χάλαζαν ἐκφραστικῶν βηξιμάτων. Ἀφοῦ ἐσάρωσε καὶ τὰ τελευταῖα ἐρωτικά λείψανα, ὁ κυρὸς πρεσβύτες ἐσταμάτησε μὲ τὸν φανόν του ἐνώπιόν μου καὶ ἀπομάσσω τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς: — Ὡς καὶ αὐτὴ ἡ ἀναθεματισμένη βραδὴ ἀτελείωσεν! ἀνέκραξεν! Ἄ τί ἐπάγγελμα!... Ἄλλ' εἰς τὸ τραγὸν πρόσωπον τοῦ ἀτυχοῦς γηραιοῦ ναύτου εὐκρινῶς διεφάνετο αἰσθημὰ τι οἴκτου πρὸς ὅλην ἐκείνην τὴν δυστυχίαν, ἴσως δὲ καὶ πρὸς ὅλους ἐκεῖνους τοὺς πύθους, οὓς εἶχεν ἀπομονώσει ἐκἑῖ κάτω «κατ' ἀνωτέραν διαταγὴν». — Κακὸν ἐπάγγελμα, αἱ; εἶπον αὐτῷ διὰ ν' ἀρχίσω μετ' αὐτοῦ συνομιλίαν καὶ ν' ἀκούσω κανὸν φιλοσοφικόν του ἀπόφθεγμα.

Μ' ἐκίτταξε κατὰ πρόσωπον ἀνυψῶν ὅπως οὖν τὸν φανόν του καὶ μετὰ στιγμὴν σκέψεως μοι εἶπεν ἀποφθεγματικῶς: — Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν ὑποῦ εὐρίσκομαι ἐγὼ, νὰ κρίνῃ τὸν κόσμον ὅπως παρουσιάζεται μέσα εἰς τὸ πλοῖον, πτωχοῦ καὶ πλουσίου, καὶ τὰ πράγματα ὅπου συμβαίνουν εἰς τὴν θάλασσαν, ὅσα εἶνε διὰ γέλια καὶ ὅσα εἶνε διὰ κλάψαις, τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας, ἀλλὰ περισσότερο τὰς γυναῖκας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας, πίστευσέ με, κύριε, ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος σχηματίζει μίαν τέτοιαν ἰδέαν ὅπου τίποτε πλέον δὲν τοῦ παραξενοφάνεται καὶ τὰ πάντα συγχωρεῖ». Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπῆλθεν. Ἀφοῦ δὲ ἐξηφανίσθησαν βαθμηδὸν καὶ οἱ ἄνδρες, τὸ ἀτμόπλοιοι ἔμεινε γαλήνιον καὶ σιωπηλόν, ὡς γιγάντιον ζῶον τρέχον ἀποκοιμισμένον ἐπὶ τῶν ὑδάτων, μὴ ἐκφέρειν ἄλλον κρότον εἰμὴ τοὺς ἐρρῦθμους παλμοὺς τῆς τεραστίας του καρδίας.

ΕΔΜΟΝΔΟΣ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΣΕΛΙΓΚΑ

Εἴμι' ὁ Τσέλιγκας ὁ Γιάννος πάν' ἀπ' τ' ἀψηλὰ χωριά:
Βόσκω πρόβατα κι' ἀρνάκια, βόσκω γίδια καὶ τραγιά.

Ποῦχουν τὸ μαλὶ μὴ πύχην, τὰ μαστάρια στρογγυλά,
Σὰν τὰ μάγουλα τῆς Βλάχας, ποῦ τ' ἀρμεγεί καὶ γελά.

Σὰν τὴ Βλάχα, ποῦ τ' ἀρμεγεί μέσ' ἔς τὴ στάνη, βρὲ παιδιά,
Καὶ γλυκὰ γλυκὰ ἡ ματιά τῆς μοῦ βυζαίνει τὴν καρδιά!...

Βλάχα μου, νοικοκερά μου, χαυδεμιμένη δημοφονιά,
Ἄφσε τ' ἀρμεγμα, καυμένη, νὰ βυζάξουν καὶ τ' ἀρνιά

Κι' ὡς νὰ βγῶ μὲ τὰ κοπάδια ἔς τὴ νυχτερινὴ βοσκή,
Ἐλα γύρε ἔς τὸ πλευρό μου, βλαχοπούλα πιστική...

Διὲς πῶς πῆρε καὶ μουχρώνει ἔς τοῦ βοειοῦ μας τὴν ποδιά,
Πῶς κουρνιαίζουν τὰ πουλάκια ταῖρι ταῖρι ἔς τὰ κλαδιά!...

Σκόρπια σύννεφα, ἄσπρα, σκοῦρα, κ' ἐλαφρὰ ἴσταν τὸν ἀχνό,
Προχωροῦν ἔμπροσ ἔς τὸ φεγγάρι καὶ σκεποῦν τὸν οὐρανό.

Σὰν αὐτὸς νὰ ἦταν κάμπος μὲ λειβάδια γαλανά,
Κι' ἀρχιτσέλιγκας ὁ ἦλιος ποῦ ὀλημέρισ' αὐτουνά.

Καὶ ἔς τῆς Δύσις ποῖν πλαγιάσῃ, τῆς ξανθῆς τὴν ἀγκαλιά,
Κοῦρεῖε τὸ λαγαρόνι του καὶ παρὰτ'σε τὰ μαλιά.

Σ τὴ Φεγγάρῳ τὰ παρὰτ'σε, ἔς τὴ χλωμὴ νοικοκερά,
Νὰ τοῦ κάμῃ μὴ φλοκάτα, τὸν χειμὸ νὰ τὴν φορᾷ.